

Sygn. akt IV CNP 27/19

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w O.
z dnia 13 września 2018 r., sygn. akt IX Ca (...),
w sprawie z powództwa K. H.
przeciwko T. G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 stycznia 2021 r.,

**odrzuca skargę i nie obciąża pozwanego kosztami
postępowania wywołanego skargą.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6).

W judykaturze przyjmuje się, że wszystkie wymagania skargi wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. muszą być spełnione, aby pismo strony mogło być uznane za skargę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III CNP 78/07, nie publ.). Brak któregośkolwiek z elementów konstrukcyjnych skargi jest brakiem istotnym, nieusuwalnym w postępowaniu naprawczym i powoduje jej odrzucenie *a limine* (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, nie publ.).

Przedstawiona skarga przedmiotowym wymogom nie odpowiada, a jej wady mają charakter nieusuwalny. Skarga nie spełnia bowiem wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 141; z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ.; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Skarżący powinien przy tym przedstawić dowody lub inne środki uwiarygodniające jego twierdzenie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ.; z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biuletyn Sądu Najwyższego 2006, nr 6, s. 8).

Tak rozumianego obowiązku skarżący nie spełnił. W sposób bezpośredni nie wskazał, na czym miałyby polegać szkoda. Należy podkreślić, że sama okoliczność, iż wydano orzeczenie niekorzystne dla strony, nieuwzględniające jej żądania lub zajętego w sprawie stanowiska, nie jest równoznaczna z poniesieniem szkody w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. Nieuzyskanie przez stronę w postępowaniu sądowym oczekiwanej ochrony prawnej nie zawsze musi prowadzić do powstania uszczerbku majątkowego. Poniesienie takiego uszczerbku w związku z nieuwzględnieniem roszczenia strona powinna wykazać (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 czerwca 2016 r., IV CNP 2/16, nie publ.; z dnia 5 grudnia 2016 r., I CNP 15/16, nie publ.), czego skarżący nie uczynił.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia wyczerpującej i przekonywującej analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, za pomocą którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia. Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżący musi "wykazać", a więc nie "wskazać", "przyczyć", czy "uwiarygodnić", że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 140).

Skarga nie zawiera takiej argumentacji a jedynie twierdzenia, iż w sprawie nie przysługiwała skarga kasacyjna oraz że nie zachodzą podstawy do wniesienia skargi o wznowienie postępowania.

Nie można zatem uznać, że przesłanka przewidziana w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. została spełniona.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 424⁵ k.p.c. i orzekł jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

jw